

— Ама сгрѣшилъ вече бе чичко Здравко! И да го колишъ, и да го бесишъ, все това си е. Нали е най-после една любеница!

— Една любеница? А знаете ли бре, синковци, колко трудъ е, колко потъ е? Защо не питате бащитѣ си! Знаете ли, че това ми е хлѣба на мене за цѣлата зима, а? Нищо не знаете вие!

— Е, добре, де! Ние ще ти върнемъ една любеница.

— Тцц! Не може!

— Две ще ти дадемъ.

— Не може. Мене ми не трѣбватъ любеници. Хайде бе, тръгвай, да те не опъна съ пушката, та ще ти дойде акъла на мѣсто!

— Олеле!... писна Миндилчето.

— Стой бе, чичко Здравко, — викна Буболечката.

— Ха, прсти му тоя пжтъ, той нѣма вече, — замолиха се другитѣ.

— А бе вие не разбирате ли отъ дума! — крѣсна пждарѣтъ.

— Е, колко ти струва любеницата! — сепна се Буболечката.

— Петъ лева, та колко!

— Петъ лева!? — прехапаха устни момчетата и се спогледнаха. Защо нѣматъ сега петъ лева да отстрамятъ дружината!

— Азъ имамъ, ама единъ левъ! — каза съ болка Буболечката

— И азъ имамъ единъ левъ, ама си е у дома.

— О, та и азъ имамъ у дома въ кутията! Ти нѣмашъ ли?

— Имамъ, ама го не давамъ. Който е кралъ, да си плати!..

— Азъ пъкъ ще дамъ моя...

Дружината се поуспокои, а и Миндилчето усѣти, че вжжето около шията му отслабва

— Чичо Здравко, — обърна се къмъ пждаря Буболечката — ще ни почакашъ ли малко, да идемъ до село за паритѣ?

— А бе, азъ не бихъ ви чакалъ, ама, хайде, заради бащитѣ ви — да ги не засрамите...

Като кончета на Тодоровденъ побѣгнаха къмъ село децата, които имаха пари въ кжщи и, докато бай Здравко да изпуши една две лули тютюнъ, тѣ дотичаха пакъ.

— Ето ти паритѣ, чичо Здравко, па прощавай, — рече Буболечката и, като му подаде омокренитѣ отъ ржката левчета, добави:

— Дружината не се посрами, честно плаща.

Пждарѣтъ се усмихна, щомъ чу звъна на паритѣ. А когато ги усѣти въ коравата си ржка, извърна очи въ почуда отъ тая голѣма другарска взаимопомощъ... Единъ отъ левоветѣ бѣше почернѣлъ, сякашъ, е стоялъ десетки години въ земята, другъ продупченъ, трети разплесканъ, като че е отъ влака прегазенъ. Бай Здравко ги поизгледа, па мръдна мустаци въ знакъ на задоволство и, като имъ върна паритѣ, рече:

— Това пъкъ отъ мене. За другарството ви. Но други пжтъ въ чуждо да не бъркате! Пждарѣтъ обърна грѣбъ и закричи насълзенъ по бостанитѣ.

Децата го гледаха дълго. Насълзиха се отъ постжпката му и тѣ.

Стоянъ Ц. Даскаловъ